

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra ATHENODORUS

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312758454384/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Men hiin var ung, og Livet vinked ham,
Og dog var Tanken en Vampyr, som graadtig
Ham havde suget Blodet ud af Kinden
Og lagt en rædsom Qval i alle Træk.
Han var af Almuen, en kraftig Romer,
Kun bøjet ved sin Kummers svære Byrde,
Og undveg sky de klare Faklers Skin: –
Hans Vej gik did, hvorfra den Gamle kom,
Og som en truende Comet han foer
Forbi Athenodorus' stille Maane; –
Men Gubben vendte sig og fulgte ham
Med Øjet først – og siden i hans Spor.

Ved Kejserborgen standsed Romeren
Og stirred, uden Sands for Mængdens Trængsel,
Saa uafbrudt med Had paa Murene,
Som vilde han dem smuldre; Philosophen
Gik nærmere og lagde blidt sin Haand
Paa Mandens brede Skulder: „Laan din Kraft“,
Han bad, „blot for et Øjeblik en Oldting,
Som skal mod Strømmen, men formaaer det ej!“
„Athenodorus!“ udbrod hiin med Bæven,
„O, det er Guderne, som skikked Dig!
Jeg kjender Dig, ja hele Rom Dig kjender.
Et Ord af Dig kan skabe nu min Lykke, –
Aabn Vejen mig til Kejseren, men nu
I dette Øjeblik! Ak, al min Velfærd
Afhænger af en Times farlig Nølen,
See her mit knæle!“ – „Stille!“ bød den Gamle,
„Har Du dit Bønskrift under Kappen her? –
Hvad nu – et Sværd? Og med saa spids en Tunge
Troer Du at kunne røre Cæsars Hjerter?“

Jeg mærker, Søn, at jeg maa lede *Dig*,
Og derfor bort herfra! gjør ingen Modstand,
Nær ingen Mistro! – See Nyfigenheden
Omkring os skjærper alt sit Spejdeblik: –
Betving dit Blod, og hvisk saa, mens vi gaae,
Din hele Daarskab i mit gamle Øre,
Som sjelden hørte ædlere Musik.”

Han drog ham bort, og med en dæmpet Røst,
Afbrudt af Hulken og af Raseri,
Gav Ynglingen sit pinte Hjerter Luft.
Alt som han hviskede, rynkede Oldingen
Sit hvide Bryn, og et sarkastisk Smil
Oplyste som et Lynglimt blegt hans Aasyn:
„Klart er det Hele,” mumlede han tilsidst,
„Din Hustru er, hvad Verden kalder dejligt,
Og Kejseren har Smag – og Magt tillige,
Og nu vil han – naar, siger Du, er Tiden?
– Alt om en Time! ja, for store Herrer
Er Tiden kostbar – nu vil han i Løndom
Sin Bærestol i Nattens Time sende, –
Vær stille, Søn! Vil nu paany Du rase?
Du vil tilbage? Net, ved Stjernen høst,
Som ufravigelig sin Bane gaaer,
Nu skal Du rolig lede mine Fjød
Hjem til dit Arnested og uforstyrret
Mig lade klare mine Tankers Strøm,
Maaskee jeg skænker da lidt Guld paa Bunden.”

– De vandred tause sammen og betraadte
Him Side Tiberen de øde Gader:
Den Unge bed i Læben sig, mens Ordet